

Η αρχαιοελληνική αισθητική απεχθανόταν τα μεγάλα στήθια. Και οι γυναίκες, οι νεαρές κυρίως, έδεναν μια υφασμάτινη ταινία γύρω από τους μαστούς για να περιορίσουν τον όγκο τους. Ήταν το «μαστόδετον» που πέρασε και στις Ρωμαίες. Στον καιρό του γραμματικού Ιούλιου Πολυδεύκη (Β' αιώνας), η λέξη είχε ήδη μετατραπεί σε στηθόδεσμο, πάντα με την έννοια του υφάσματος που «συμπιέζε» το στήθος.

Αργότερα, επικράτησαν διαφορετικές αισθητικές αντιλήψεις με τον κορσέ να εμφανίζεται και να καθιερώνεται ανάμεσα στα 1550 και τα 1600. Κάλυπτε και το στήθος οπότε το «μαστόδετον» προοδευτικά καταργήθηκε. Όμως, με τα χρόνια, ο κορσές ξεκίνησε να μικραίνει. Από τα μέσα του ΙΘ' αιώνα, έπαψε να υποστηρίζει το γυναικείο στήθος που πια άρχισε να «ξεχειλώνει». Χρειαζόταν κάτι να το στηρίζει. Στα 1859, ο Henry S. Leshner πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας από το αρμόδιο γραφείο της Νέας Υόρκης, παρουσιάζοντας τον πρόγονο του σουτιέν, ένα άβολο υφασμάτινο μαραφέτι που ποτέ δεν υιοθετήθηκε από τις γυναίκες. Όμως, είχε βάλει τα θεμέλια για το επόμενο ουσιαστικό βήμα.

Γεννημένη το 1845 στη Γαλλία, η Ερμινί Καντόλ βρέθηκε στα 1887 με μαγαζί εσωρούχων στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής. Δυο χρόνια αργότερα, ήταν αρκετά γνωστή, ώστε δε δίστασε να γυρίσει στο Παρίσι και να δοκιμάσει εκεί την τύχη της. Εγκαταστάθηκε στην εμπορική οδό Chaussée d' Antin και σύντομα λάνσαρε ένα δικής της έμπνευσης εσώρουχο: Το «bien-être» (ευημερία). Απαρτιζόταν από δυο κομμάτια: Το κάτω, ένα είδος μικρού κορσέ, και το πάνω που σκοπό είχε να στηρίζει τα στήθια. Γρήγορα, διαπίστωσε πως το εμπόρευμα θα έφευγε πιο γρήγορα, αν τα δυο κομμάτια πουλιόνταν χωριστά το ένα από το άλλο. Στα 1903, το πάνω κομμάτι είχε την τιμή να περιγραφεί στο λεξικό Λαρούς με την ονομασία «σουτιέν». Η σταδιοδρομία του συνεχίζεται λαμπρά, παρά την προσπάθεια των φεμινιστριών, τη δεκαετία του '60, να το καταργήσουν.

(Έθνος της Κυριακής, 25.4.2010) (τελευταία επεξεργασία, 10.9.2010)